

Пролог

СИДНИ

Току-що ударих момиче в лицето. Но не *кое да е* момиче. Ударих най-добрата си приятелка. Моята съквартирантка.

Всъщност предполагам, че вече трябва да я наричам моята *бивша* съквартирантка, считано отпреди пет минути.

Носът ѝ започна да кърви почти веднага и за миг се почувствах ужасно, че я ударих. Но след това си спомних каква лъжкиня, предателка и кучка е тя и от това ми се прииска да я ударя отново. Щях да го направя, ако Хънтър не ми беше попречил, като застана между нас.

Затова вместо нея ударих *него*. За съжаление, не успях да го нараня. Не и така, както натъртих ръката си.

Да удариш някого, боли доста повече, отколкото съм си представяла. Не че някога съм отделяла кой знае колко време в размишления какво е усещането, когато цапардосваш хора. Но определено имам желанието да го направя отново, когато изведнъж поглеждам телефона си и виждам, че имам съобщение от Ридж. Той е следващият, с когото бих искала да си разчистя сметките. Зная, че той на практика няма нищо общо със сегашното ми затруднено положение, но все пак можеше да ме предупреди малко по-рано. Затова ми се иска да ударя и него.

Ридж: Добре ли си? Искаш ли да дойдеш у нас, докато дъждът спре?

Разбира се, че не искам да отида. Ръката ми и сега ме боли достатъчно, а ако отида в апартамента на Ридж, ще ме заболи още повече, след като приключа с него.

Обръщам се и поглеждам към терасата му. Той стои облегнат на стъклената плъзгаща се врата с телефон в ръка и поглед, вперен в мен. Почти се е стъмнило, но лампите във вътрешния двор осветяват лицето му. Тъмните му очи срещат моите и начинът, по който извива устни в мека усмивка на съжаление, ме кара да забравя защо изобщо съм му ядосана. Той прокарва свободната си ръка през паднал кичур коса върху челото му, разкривайки още повече разтревоженото си изражение. А може би е просто изражение на съжаление. Както би трябвало да бъде.

Решавам да не му отговарям и вместо това му показвам среден пръст. Той поклаща глава и вдига рамене, сякаш иска да каже: „Поне опитах“, след което влиза обратно в апартамента си и затваря плъзгащата се врата.

Връщам телефона в джоба си, преди да се е намокрил, и се оглеждам във вътрешния двор на жилищния комплекс, в който живея от цели два месеца. Когато се нанасяхме тук, горещото тексаско лято поглъщаше и последните следи от пролетта, но този двор, изглежда, някак си продължаваше да дава признаци на живот. Алеите, които водеха към стълбите и към фонтана в центъра на двора, бяха обрамчени от яркосини и лилави хортензии.

Сега, в разгара на най-неприятната лятна жегата, водата във фонтана отдавна се е изпарила. От хортензиите е останал само тъжен и повехнал спомен за вълнението ми в началото, когато с Тори се нанесохме тук. Докато гледам унищожения от горещия сезон двор, си мисля, че той е в отвратителен унисон с начина, по който се чувствам в момента. Унищожена и тъжна.

Седнала съм на ръба на вече пресъхналият циментов фонтан, с лакти, подпрени на двата куфара, в които са повечето ми вещи, и чакам таксито да дойде да ме вземе. Нямам идея къде ще ме отведе, но зная, че предпочитам всяко друго място пред това, където съм сега. Тоест на улицата.

Бих могла да се обадя на родителите си, но това ще им даде повод да започнат да бълват своите „*Нали ти казахме*“ срещу мен.

*Нали ти казахме да не се местиш толкова далече, Сидни.
Нали ти казахме да не започваш сериозна връзка с това момче.*

Нали ти казахме, че ако беше избрала да учиш право вместо музика, щяхме да платим за обучението ти.

Нали ти казахме, че когато удриш някого, палецът трябва да бъде извън юмрука ти.

Добре де, може би не че някога са ме учили на правилните техники за нанасяне на удар, но след като винаги са така отвратително прави, то *трябваше* да ме научат и на това.

Стискам юмрук, след това разпъвам пръсти и после стискам отново. Ръката ми пулсира от изненадваща болка и съм сигурна, че би било добре да ѝ сложа лед. Изпитвам съжаление към мъжете. Да нанасяш удари, е гадно.

Но още по-гаден е дъждът. Винаги завалява в най-неподходящото време, като например сега, когато няма къде да отида.

Таксито най-накрая спира и аз ставам и грабвам куфарите си. Влача ги зад мен, докато таксиметровият шофьор излиза и отваря багажника. Още преди да му подам първия куфар, сърцето ми се свива, тъй като внезапно осъзнавам, че дори не съм си взела дамската чанта.

По дяволите.

Поглеждам назад към мястото, където бях седнала с куфарите, след това прокарвам ръка отстрани на тялото си, сякаш чантата ми по някакъв магически начин ще се материализира на рамото ми. Само че се сещам къде точно се намира тя. Свалих я от рамото си и я пуснах на пода точно преди да ударя Тори по скъпоценния ѝ нос като на Камерън Диас.

Въздъхвам. И започвам да се смея. Разбира се, че ще си забравя дамската чанта. Първият ми ден на улицата би бил прекалено лесен, ако дамската ми чанта беше с мен.

– Съжалявам – казвам на таксиметровия шофьор, който вече товари втория ми куфар. – Промених си решението. Вече не ми трябва такси.

Зная, че на около осемстотин метра от тук има хотел. Ако само събера смелост да се върна и да си взема чантата, мога да отида до там пеша и да си взема стая, докато реша какво да правя. Толкова съм подгизнала, че едва ли би могло да стане по-зле.

Шофьорът изважда куфарите от таксито, поставя ги на бордюра пред мен и се връща към шофьорското място, без дори да ме погледне. Просто влиза в колата си и потегля, сякаш е облекчен, че съм се отказала от услугите му.

Толкова ли жалка изглеждам?

Вземам куфарите си и се връщам на същото място, където бях седнала, преди да осъзная, че съм без чантата си, в която е портмонето ми. Поглеждам нагоре към апартамента ми и се чуда какво ще се случи, ако се върна, за да си я взема. Може да се каже, че оставих нещата в пълна бъркотия, преди да си тръгна. Май по-скоро бих останала без подслон в дъжда, отколкото да се върна там горе.

Сядам отново върху багажа си и размишлявам върху ситуацията. Бих могла да платя на някого да се качи горе вместо мен. Но на кого? Навън няма никой, а и какъв е шансът Хънтър или Тори да му дадат моята чанта?

Мамка му. Зная, че в крайна сметка ще трябва да се обадя на някого от приятелите си, но точно сега ми е адски неудобно да обяснявам на когото и да било каква глупачка съм била през последните две години. Била съм напълно сляпа.

Вече мразя факта, че съм на двайсет и две, а остават още 364 дни, през които ще бъда на толкова.

Толкова е гадно, че дори... *плача?*

Чудесно. Сега дори плача. Аз съм едно ревящо, вбесено момиче, без дом и без дамска чанта. И колкото и да не ми се иска да си го призная, мисля, че сърцето ми е разбито.

Да. Сега вече ридаю. Сто процента именно така се чувства човек, когато сърцето му е разбито.

– Вали дъжд. Побързай.

Поглеждам нагоре и виждам едно момиче, което се навежда към мен. Тя държи чадър над главата си и ме гледа с тревога, докато пристъпва от единия си крак на другия и чака да направя нещо.

– Скоро ще подгизна. *Побързай.*

Гласът ѝ е леко заповеднически, сякаш ми прави някаква услуга, а аз проявявам неблагодарност. Вдигам поглед към нея с повдигната вежда, докато предпазвам очите си с ръка от дъжда. Не зная защо се оплаква, че ще се намокри, след като, така или иначе, не носи кой знае колко дрехи, които да се *намок-*

рят. Облеклото ѝ е доста оскъдно. Поглеждам тениската ѝ, на която ѝ липсва цялата долна половина, и осъзнавам, че тя е с униформа на „Хутърс“.

Дали е възможно днешният ден да стане още по-странен? Седнала съм върху почти всичките си вещи в проливния дъжд, докато слушам нареждания от някаква си заядлива сервитьорка от „Хутърс“.

Продължавам да се вирам в тениската ѝ, когато тя ме хваща за ръката и ме издърпва рязко.

– Ридж каза, че ще направиш така. Трябва да отивам на работа. Последвай ме и ще ти покажа къде е апартаментът.

Грабва единия от куфарите ми, издърпва дръжката му и ми я подава. След това взема другия и бързо преминава през двора. Вървя след нея само защото е взела един от куфарите ми със себе си и защото си го искам обратно.

Докато се качва по стълбите, извиква през рамо:

– Не зная колко време планираш да останеш, но имам само едно правило, което държа да спазваш: Стой далече от стаята ми!

Стига до апартаента и отваря вратата, без нито веднъж да погледне назад, за да види дали я следвам. След като изкачвам стълбите, спирам пред апартаента и поглеждам надолу към папратта, която си расте в саксия пред вратата, незасегната от горещината. Листата ѝ са живи и зелени, сякаш показват среден пръст на лятото, отказвайки да се поддадат на жегата. Усмиввам се на растението, кара ме някак си да се гордея с него. След това се мръщя, осъзнавайки, че завиждам на едно растение за неговата сила.

Клатя глава, извърщам поглед и след това колебливо влизам в непознатия апартамент. Разпределението му е сходно на това на моя апартамент, само че разполага с общо четири спални. Апартаментът, в който живеехме с Тори, беше само с две стаи, но дневната беше със същия размер.

Единствената друга забележима разлика е, че в този не виждам никакви лъжливи, предателски кучки с разкъравени носове. Не виждам и неизмитите чинии на Тори или разхвърляните ѝ по пода дрехи.

Момичето оставя куфара ми до вратата и след това се отдръпва и чака да... Всъщност не зная какво очаква да направя.

Тя извърта очи, хваща ме за ръката и ме повлича навътре в апартамента през антрето.

– Какво, по дяволите, ти има? Говориш ли изобщо?

Започва да затваря вратата зад себе си, но след това спира и се обръща с широко отворени очи. Вдига пръст във въздуха.

– Чакай – казва тя. – Ти да не си... Тя извърта очи и се плясва по челото. – О, боже, ти си глуха.

Моля? Това момиче май не е наред? Клатя глава и започвам да ѝ отговарям, но тя ме прекъсва.

– Господи, Бриджит – мърмори на себе си. Търка лицето си с ръце и изстенва, напълно пренебрегвайки факта, че клатя глава отрицателно. – Понякога си такава безчувствена кучка.

Леле. Това момиче има сериозни пропуски в отношенията между хората. Може да се каже, че е кучка, макар и да се опитва да не бъде такава. След като си помисли, че съм глуха, дори не зная как да реагирам. Тя поклаща глава, сякаш е разочарована от себе си, и след това ме поглежда право в очите.

– АЗ... ТРЯБВА... ДА... ВЪРВЯ... НА... РАБОТА... СЕГА! – изкрещява тя твърде силно и болезнено бавно. Правя гримаса и отстъпвам назад, което би трябвало несъмнено да ѝ подсказва, че чувам как на практика крещи, но тя не забелязва. Посочва вратата в края на коридора. – РИДЖ... Е... В... СТА-ЯТА... СИ!

Преди да успее да ѝ кажа да спре да крещи, тя излиза от апартамента и затваря вратата след себе си.

Нямам никаква идея какво да мисля. Или какво да правя сега. Стоя по средата на непознат апартамент, мокра до кости, а единственият човек, освен Хънтър и Тори, когото ми се иска да ударя в момента, е само на метри разстояние от мен в друга стая. А като стана дума за Ридж, защо, по дяволите, е изпратил психиясалото си гадже от „Хутърс“, за да ме доведе? Изваждам телефона си и тъкмо започвам да му пиша съобщение, когато вратата на неговата стая се отваря.

Излиза в коридора с един куп одеяла и възглавница. Щом ме поглежда в очите, си поемам рязко въздух. Надявам се да не го е забелязал. Просто никога преди не съм го виждала отблизо, а той изглежда дори още по-добре само на няколко крачки от мен, отколкото от другата страна на двора на жилищния комплекс.

Мисля, че никога преди не съм виждала очи, които могат наистина да говорят. Дори не съм сигурна как да ги опиша. Просто имам чувството, че ако ми хвърли дори един съвсем бегъл поглед с тези свои тъмни очи, ще съм наясно точно какво иска да направя. Те са пронизващи и дълбоки и, о, господи, не мога да откъсна поглед от тях.

Ъгълчето на устните му се извива в многозначителна усмивка, когато минава покрай мен и се насочва право към дивана.

Въпреки привлекателното му и леко невинно лице, ми се иска да му се разкреся заради участието му в лъжата. Не трябва да изчаква да минат повече от две седмици, преди да ми каже. Така щях да имам възможност малко по-добре да планирам всичко. Не разбирам как е възможно да водим разговори от две седмици и той да не почувства необходимост да ми каже, че приятелят ми спи с най-добрата ми приятелка.

Ридж хвърля одеялата и възглавницата на дивана.

– Няма да остана тук, Ридж – казвам в опит да му попреча да си губи времето с гостоприемство.

Зная, че се чувства зле заради мен, но едва го познавам и бих се чувствала много по-спокойно в хотелска стая, а не да спя на някакъв странен диван.

От друга страна, стаите в хотелите струват пари.

Нещо, което в момента нямам.

Нещо, което е в портмонето ми от другата страна на двора, в апартамент, в който се намират точно онези двама души, които в момента не искам да виждам.

Може би в крайна сметка диванът не е чак толкова лоша идея.

Той оправя дивана и се обръща, като погледът му се задържа върху мокрите ми дрехи. Поглеждам надолу към локвата вода, която се е образувала под мен по средата на стаята.

– О, съжалявам – измънквам. Косата ми е залепнала за лицето; блузата ми в момента представлява жалка прозрачна преграда между външния свят и моя твърде розов и доста забележим сутиен. – Къде е банята?

Той кима в посока на вратата на банята.

Обръщам се, отварям един от куфарите и започвам да ровя в него, а Ридж се връща в стаята си. Радвам се, че не ми задава

въпроси какво се е случило след разговора ни по-рано. В момента не съм в настроение да говоря за това.

Избирам долнище от анцуг и потниче, след това вземам несесера си с тоалетни принадлежности и се насочвам към банята. Смущава ме това, че всичко в този апартамент ми напомня на моя, с няколко малки разлики. Банята е същата, с врати отляво и дясно, водещи към двете съседни на нея стаи. Едната очевидно е на Ридж. Любопитна съм на кого принадлежи другата, но не чак толкова, за да отворя вратата към нея. Единственото правило на момичето от „Хутърс“ беше да стоя далече от спалнята ѝ, а тя не изглежда от типа хора, с които човек може да си прави шеги.

Затварям вратата, която води към всекидневната, и я заключвам, след което проверявам ключалките на двете врати към стайте, за да съм сигурна, че няма начин някой да влезе. Нямам никаква представа дали в този апартамент живее още някой, освен Ридж и момичето от „Хутърс“, но не бих искала да рискувам.

Свалям подгизналите си дрехи и ги хвърлям в мивката, за да не намокря пода. Пускам водата на душа и изчаквам, докато се стопли, след което отивам под него. Стоя под струята вода и затварям очи, благодарна, че вече не съм навън под дъжда. В същото време не съм особено доволна от мястото, където съм.

Не очаквах двайсет и вторият ми рожден ден да приключи с вземане на душ в непознат апартамент и преспиване на дивана в апартамента на мъж, когото познавам едва от две седмици, и всичко това заради онези двама души, които обичах най-много и на които имах най-голямо доверие.

Глава 1

СИДНИ

Две седмици по-рано

Отварям плъзгащата се врата на балкона и излизам навън, благодарна, че слънцето вече се е скрило зад съседната сграда, в резултат на което температурата на въздуха е спаднала до идеалната за есента. Сякаш по сигнал, звукът на китарата му започва да се носи из двора, докато сядам и се облягам назад в шезлонга на вътрешния двор. Казвам на Тори, че излизам тук, за да си напиша домашните, защото не искам да си призная, че китарата му е единствената причина всяка вечер да съм навън точно в осем часа, като по часовник.

От няколко седмици насам мъжът от апартамента от другата страна на двора сяда на балкона си и свири поне един час. Всяка вечер аз сядам навън и слушам.

Забелязах, че още няколко съседни излизат на балконите си, когато той свири, но никой от тях не е така постоянен като мен. Не разбирам как е възможно някой да чуе тези песни и да не жадува за тях всеки ден. Но все пак музиката винаги ми е била слабост, така че вероятно съм малко по-увлечена от звуците му от останалите хора. Свирия на пиано, откакто се помня, и въпреки че никога не съм споделяла това с когото и да е, обожавам да пиша музика. Дори преди две години си промених специалността на музикална педагогика. Планът ми е да стана учителка по музика в начално училище, въпреки че, ако трябваше да послушам баща ми, щях все още да уча право.

– Посредственият живот е пропилян живот – каза той, когато го информирах, че ще променя специалността си.

Посредствен живот. Това ми се струва по-скоро забавно, отколкото обидно, тъй като той ми изглежда като най-неудовлетворения човек, когото познавам. А е адвокат. Иди го разбери.

Една от познатите ми песни свършва и мъжът с китарата започва да свири нещо ново, което не е изпълнявал по-рано. Свикнах с неофициалната му плейлиста, тъй като той, изглежда, репетира едни и същи песни в един и същи ред всяка вечер. Никога преди това обаче не съм го чувала да свири точно тази мелодия. Начинът, по който повтаря едни и същи акорди, ме кара да си мисля, че създава парчето точно сега, на момента. Харесва ми, че съм свидетел на процеса, особено предвид факта, че само няколко акорда по-късно тази песен вече е новата ми любима. Изглежда, всичките му творби са оригинални. Чудя се дали ги изпълнява някъде в местните заведения, или просто ги пише като хоби.

Навеждам се напред в стола си, поставям ръцете си на ръба на балкона и го наблюдавам. Балконът му е точно от другата страна на двора, достатъчно далече, за да не се чувствам странно, когато го гледам, но и достатъчно близо, за да внимавам никога да не го гледам, когато Хънтър е наоколо. Не мисля, че Хънтър би се зарадвал, че леко си падам по таланта на този мъж.

Не мога да го отрека обаче. Всеки, който види с каква страст свири той, би се влюбил в таланта му. Начинът, по който си държи очите затворени през цялото време, като се концентрира внимателно върху всеки удар по всяка струна на китарата. Любимото ми е, когато седне и китарата е изправена между кръстосаните му крака. Той я дърпа към гърдите си и свири като на контрабас, като очите му са затворени през цялото време. Да го наблюдавам, ми действа толкова хипнотизиращо, че понякога се улавям, че притаявам дъх, и дори не го осъзнавам, докато не отворя уста да си поема въздух.

Не ми помага и фактът, че е симпатичен. Или поне изглежда така от тук. Светлокестенявата му коса е непокорна и следва движенията му, падайки свободно на челото му всеки път когато той погледне надолу към китарата си. Прекалено далече е, за да видя цвета на очите му или чертите на лицето му, но детайлите нямат значение, когато това, което виждам, е допълнение към страстта, която изпитва към музиката си. У

него има някаква увереност, която намирам за интригуваща. Винаги съм се възхищавала на музиканти, които умеят да се изключат от всичко около себе си, и да излеят цялото си внимание върху музиката си. Да можеш да се откъснеш от света и да бъдеш изцяло погълнат от това, което правиш, е нещо, за което винаги съм искала да притежавам достатъчно увереност, но такава на мен просто ми липсва.

А той я има. Той е уверен и талантлив. Винаги съм си падала по музиканти, но по-скоро във фантазиите си. Те са от друга порода. Порода, от която рядко се получават добри гаджета.

Той ме поглежда, все едно може да чуе мислите ми, след което по лицето му се разлива бавна усмивка. Не спира с песента дори за миг, докато продължава да ме гледа. Срещането на погледите ни ме кара да се изчервя, затова свалям ръце, придърпвам лаптопа обратно в скута си и свеждам поглед надолу към него. Мразя се заради това, че ме хвана, докато го гледам толкова втрещено. Не че правех нещо нередно, просто ми е странно, че той разбра, че го гледам. Вдигам отново очи и виждам, че той продължава да ме гледа, но вече не се усмихва. Начинът, по който се визира, кара сърцето ми да учести ритъма си, затова извързвам поглед и се концентрирам върху лаптопа си.

Чудесен преследвач си, Сидни.

– Ето го и моето момиче – чувам един успокояващ глас зад гърба си.

Навеждам глава назад и премествам погледа си върху Хънтър, който се приближава на балкона. Опитвам се да скрия факта, че съм учудена, че го виждам, защото съм почти сигурна, че очаква от мен да съм запомнила, че ще идва.

Със слабата надежда, че мъжът с китарата все още гледа към мен, си поставям за цел да изглеждам наистина погълната от целувката за „Здравей“ на Хънтър, така че да не му изглеждам като чак такава преследвачка, а по-скоро като човек, който просто си почива на балкона. Обвивам ръка около шията на Хънтър, докато той се навежда към облегалката на стола ми и ме целува с обърната надолу глава.

– Премести се напред – казва той, като избутва раменете ми.

Правя това, което ми казва, и се плъзвам напред на шезлонга, докато той прекрачва стола и се настанява зад мен. Придърпва гърба ми към гърдите си и ме обгръща с ръце.

Погледът ми ме предава, когато звукът на китарата рязко спира и поглеждам още веднъж от другата страна на двора. Мъжът с китарата ни гледа напрегнато, става, след което влиза в апартамента си. Изражението му е странно. Почти ядосано.

– Как беше в училище? – пита Хънтър.

– Прекалено скучно, за да говоря за това. А при теб? Как беше на работата?

– Интересно – казва той, като отгества косата ми от шията ми с ръка.

Притиска устни към шията ми и ме обсипва с целувки до ключицата.

– Кое беше толкова интересно?

Той ме прегръща още по-силно, след което опира буза на рамото ми и отново ме придърпва към себе си на стола.

– Най-странното, което се случи, беше по време на обяд – казва той. – Бях с едно от момчетата в онзи италиански ресторант. Хранехме се в градината на ресторанта и тъкмо бях попитал сервитьора какво би препоръчал за десерт, когато иззад ъгъла се появи полицейска кола. Спря точно пред ресторанта и от нея изскочиха двама полицаи с пистолети в ръка. Започнаха да раздават заповеди към нас и тогава сервитьорът ни измърмори:

– По дяволите.

Той бавно вдигна ръцете си и полицаите прескочиха оградата към градината, изтичаха към него, повалиха го на земята и му сложиха белезници точно в краката ни. След като му прочетоха правата, го издърпаха да стане на крака и го придружиха до полицейската кола. Сервитьорът се обърна към нас и извика: „Тирамисето е наистина страхотно!“, след това полицаите го вкараха в колата и тръгнаха.

Навеждам глава назад и го поглеждам.

– Сериозно ли? Това наистина ли се случи?

Той кима, смеейки се.

– Кълна се, Сид. Луда работа.

– Е? Опитайте ли тирамисето?

– О, да, опитахме го. Най-доброто тирамису, което някога съм ял. – Целува ме по бузите и ме избутва напред. – Като стана дума за храна, умирам от глад. – Става и ми подава ръка. – Сготви ли нещо днес?

Поемам ръката му и му позволявам да ме издърпа.

– Току-що ядохме салата, но мога да направя една и за теб.

След като влизаме, Хънтър сяда на дивана до Тори. Тя е разтворила учебник в скута си и неохотно насочва вниманието си едновременно към домашната си работа и телевизора. Изваждам кутиите от хладилника и му приготвям салата. Чувствам се малко виновна, че съм забравила, че ще идва тази вечер. Обикновено готвя нещо, когато зная, че ще бъде тук.

Заедно сме от почти две години. Запознах се с него във втори курс на колежа, когато той беше в четвърти курс. Той и Тори са приятели от години. След като тя се премести в моето общежитие и станахме приятелки, тя настоя да се запозная с него. Твърдеше, че ще си паснем, и беше права. Само след две срещи вече официално имахме връзка и оттогава насам нещата са чудесни.

Естествено, имаме си и своите моменти, особено откакто той се премести на повече от един час път разстояние. Когато си намери работа в счетоводната фирма миналия семестър, той предложи да се преместя у тях. Отказах му, като му казах, че ми се иска да завърша бакалавърската си степен, преди да предприема такава огромна стъпка. Ако трябва да бъде съвсем честна, просто се страхувам.

Мисълта да се преместя при него изглежда толкова окончателна, сякаш така бих спряла развитието на съдбата си. Зная, че щом веднъж предприемем тази стъпка, следващата ще бъде брак и след това ще се окажа в ситуацията никога да не ми се удаде възможност да поживея сама. Винаги съм имала съквартирантка и докато не мога да си позволя собствена квартира, ще дяля апартамента с Тори. Все още не съм казала на Хънтър, но наистина ми се иска да поживея сама за една година. Това е нещо, което си обещах да направя, преди да се омъжа. Едва навършвам двайсет и две след няколко седмици, така че не е като да бързам за някъде.

Поднасям храната на Хънтър в дневната.

– Защо гледаш това? – казва той на Тори. – Тези жени само говорят мръсно една за друга и събарят маси.

– Именно затова го гледам – казва Тори, без да отклонява погледа си от телевизора.

Хънтър ми намига и взема чинията си, след което изпъва крака и ги подпира на масичката.

– Благодаря ти, мила.

Обръща се към телевизора и започва да се храни.

– Ще ми донесеш ли бира?

Кимам и се връщам в кухнята. Отварям вратата на хладилника и поглеждам рафта, на който той винаги държи допълнителна бира за себе си. Докато се вирам в „неговия“ рафт, осъзнавам, че вероятно така започва всичко. Първо заема един от рафтовете в хладилника. След това ще сложи своя четка за зъби в банята, ще заеме едно от чекмеджетата на скрина ми и накрая неговите вещи ще проникнат в моите до такава степен, че ще ми бъде невъзможно изобщо някога да остана насаме със себе си.

Прокарвам длани нагоре по ръцете си, сякаш за да изтрия неочаквания прилив на дискомфорт, който се стоварва върху мен. Имам чувството, че виждам бъдещия сценарий на живота си точно пред себе си. Не съм сигурна, че това, което си представям, ми харесва.

Готова ли съм за това?

Готова ли съм този мъж да бъде мъжът, на когото сервирам вечеря всяка вечер, след като се върне от работа?

Готова ли съм да се впусна в такъв тип удобен живот заедно с него? Живот, в който преподавам цял ден, а той подава данъчните декларации на клиентите си, след което се връщаме вкъщи, аз готвя вечеря и му „нося бира“, докато той изтяга краката си и ме нарича „мила моя“, след което си лягаме в леглото и правим любов някъде към девет часа вечерта, така че да не сме изморени на другия ден, за да се събудим на следващата сутрин, да се облечем, да отидем на работа и да повторим всичко това отначало?

– Земя към Сидни – казва Хънтър. Чувам как щраква с пръсти два пъти. – Бира? Може ли, мила моя?

Вземам бързо бирата му, подавам му я, след което се отправям към банята. Пускам водата на душа, но не влизам под него. Вместо това заключвам вратата и се свличам на пода.

Имаме хубава връзка. Той е добър с мен и зная, че ме обича. Просто не разбирам защо всеки път когато си представя бъдещето с него, мисълта за това не ми се струва никак вълнуваща.